

APA VEȘNIC PREZENTĂ

În dimineața aceasta Îi suntem recunoscători Domnului Dumnezeu pentru prezența Sa și pentru că ne-a dat un Mesaj pe care ar trebui să-l ascultăm plini de respect căci, desigur, vrea să ne spună ceva. Sunt sigur că El va face ce a făgăduit, pentru că Se ține întotdeauna de cuvânt.

Suntem bucuroși că ne-am adunat din nou împreună ca să Îl lăudăm pe Domnul și să auzim ce vrea să ne spună. Acesta este motivul pentru care am venit aici.

Eu am avut un vis. Desigur, voi știți că eu cred în vise pentru că Dumnezeu îi vorbește omului și prin ele. Acum însă am avut unul mai deosebit.

Se făcea că mergeam pe panta unui deal și mă îndreptam spre locul unde trebuia să mănânc. Cu cât mă apropiam mai mult de locul acela, se auzea o melodie cântată de o orchestră de viori. Acea orchestră cânta tot timpul cât mâncau oamenii, dar pentru că am văzut ceva ce nu mi-a plăcut, am mers mai departe.

În timp ce urcam mai departe, am întâlnit pe cineva care urca pe panta dealului. Atunci am privit în jur și am văzut o mulțime de oameni care urcau spre locul unde se lua masa, dar se părea că eu m-am îndepărtat de ei și m-am întors spre dreapta mea.

Când am privit în vale, am văzut tabernacolul, iar o voce mi-a zis: „La o anumită răscruce te vei întâlni cu fratele Neville. El vine pe deal în jos, iar când îl întâlnești să-i spui cutare și cutare lucru. M-am grăbit să ajung la acea răscruce, iar acolo m-am întâlnit cu fratele Neville care era îmbrăcat cu costumul maro și arăta ca în dimineața aceasta. El a venit și mi-a zis:

„Frate Branham, dacă ești în oraș ar fi bine să vii jos pentru că fratele Hank s-ar putea gândi că este ciudat faptul că nu ai vizitat tabernacolul deși ai stat mai multe zile în oraș.” M-am trezit și m-am simțit foarte ciudat.

Apoi am vorbit cu fratele Neville și i-am spus că nu vreau să vin pe platformă fiindcă s-ar putea să aibă el ceva special pentru biserică. Totuși el a fost drăguț, ca de obicei, și mi-a zis: „Vino numai aici!” Așa se face că sunt aici și cred că acesta este un lucru bun și pentru mine, căci vreau să vă explic câteva lucruri.

Probabil pentru mulți par un ciudat dar adevărul este că și pentru mine sunt așa. De ce aceasta? Pentru că încerc să urmez călăuzirea Duhului Sfânt cât se poate de bine.

Adevărul este că noi, oamenii, facem adesea lucruri de care ne pare rău, așa că după aceea zicem: „Oare de ce am făcut așa? Cum am putut face un asemenea lucru?” Este adevărat? Și partea interesantă este că în timp ce faci acele lucruri te gândești că nu este bine și că nu ar trebui să procedezi așa. Dar dacă ai răbdare și răbdare, și ești sigur că Dumnezeu este Cel care te-a călăuzit să faci un anumit lucru, vei vedea cum toate lucrurile lucrează exact. Desigur.

Cred că și fratele Neville a constatat adesea lucrul acesta, și nu numai el ci toți oamenii duhovnicești.

Sincer să fiu, încă din copilărie am simțit că sunt călăuzit să plec din Jeffersonville. În primul rând, clima de aici este mizerabilă și niciodată nu m-am putut adapta la ea, apoi se pare că are loc și o deprimare a duhului. Dacă mă uit înapoi, tot ce a rămas nedistrus de inundațiile de atunci are efect negativ asupra mea.

Îmi amintesc că mama lui Graham Snelling și fratele Nawkins, care are stația de benzină din New Albany, mi-au spus, împreună cu mulți alții, că dacă rămân în oraș sunt de acord să construiesc un tabernacol, ca să nu mai fie nevoie să umble

dintr-un loc în altul.

Când am auzit-o pe acea mamă, care avea un copil în brațe și pe altul îl ținea de mână, spunând că vrea să construiască un locaș unde să poată sta să se închine, a fost prea mult pentru mine. Nu am putut să-i refuz. Astfel, am vorbit cu fratele George și am hotărât să rămânem ca să construim acest Tabernacol.

În dimineața când l-am închinat Domnului am primit o vedenie pe care am scris-o pe piatra unghiulară de aici. În acea vedenie Duhul Sfânt mi-a spus: „Acesta nu este Tabernacolul tău!” iar când l-am întrebat care este Tabernacolul meu, m-a dus sub cerul albastru și mi-a zis: „Fă lucrarea unui evanghelist!” și așa mai departe, cum știți cu toții. Toate aceste lucruri sunt puse împreună.

Apoi, într-o zi pe când coseam în grădină, acolo unde locuiește acum fratele Wood, am auzit un glas care-mi zicea cât se poate de clar: „Eu nu te pot binecuvânta câtă vreme stai aici, de aceea va trebui să pleci din locul acesta și să te desparți de oamenii tăi.” Oh, aceste cuvinte m-au rupt în bucăți timp de o săptămână și ceva. Era ceva care mă avertiza tot timpul și constant: „Pleacă de aici! Du-te în vest!” iar acest lucru mă necăjea foarte tare.

Săptămâna aceasta am decis să plec la Tucson și să închiriez acolo o casă pentru iarna aceasta, astfel încât din septembrie să-i pot trimite pe copii la școală. Am primit și un loc acolo.

Vreau să vă mai spun ceva. Voi știți că eu nu am vrut să construiesc casa parohială de aici, dar mama soției mele era bătrână și Meda a plâns mult zicând: „Mama este bolnavă și bătrână. Nu pot s-o las singură pentru că nu-și poate purta singură de grijă și are nevoie de ajutor.”

Eu am înțeles-o așa că m-am rugat Domnului și l-am zis: „Doamne, nu-mi place aici dar ajută-mă Tu să-mi placă. Voi merge oriunde vrei, dar n-aș vrea să-mi întristez

soția, s-o duc undeva, într-un stat străin, unde nu cunoaște pe nimeni. Eu sunt plecat tot timpul, dar ajută-mă să-mi placă să fiu aici cu ea.” Oh, dar acum când mama ei a fost luată în slavă, îndemnul de a pleca a venit din nou și nu știu ce să fac.

Apoi, zilele trecute când frații au început acea doctrină, eu am coborât de la amvon ultima dată și v-am spus că nu voi mai merge pe câmp câtă vreme nu retrag acele lucruri.

Frații au înțeles și au curățat totul în douăzeci și patru de ore așa că acum câmpul este din nou deschis pentru mine deși nu știu încotro să pornesc.

I-am cerut Domnului o vedenie și L-am rugat să-mi spună ce să fac, dar El mă lasă așa. Aseară, după ce am trimis-o pe soție și pe copii acasă, m-am predat din nou Domnului și I-am zis: „Dacă mă vei binecuvânta pe calea pe care merg, Te voi sluji cu toată ființa mea; dar trebuie să-mi arăți în ce parte s-o apuc, ce să fac și cum să procedez.” Astfel, m-am încredințat Domnului cu slujba și cu toate.

Printre altele I-am zis: „Orice vei deschide și oriunde vei merge, eu Te voi urma. Voi continua așa până voi face o cale pentru Tine.” L-am rugat să nu îngăduie niciodată să fiu înșelat, deoarece cred sincer că ne aflăm la o răscruce și trebuie să se întâmple ceva.

Am auzit de prorocia care a fost adusă prin fratele Neville, de aceea m-am rugat pentru voi și am nevoie ca și voi să vă rugați pentru mine, ca Duhul Sfânt să mă călăuzească exact unde ar trebui să merg și să fac exact ceea ce trebuie, ca să nu greșesc.

Vedeți voi, oamenii cred de multe ori că dacă cineva are un dar profetic, Dumnezeu îi spune: „Eu te iau de aici și te duc acolo, iar tu să faci așa și așa,” dar El nu-ți spune niciodată toate lucrurile căci, dacă ar face-o, ce credință biruitoare ai

mai avea? El te lasă singur mai mult decât pe orice alt om. Voi toți puteți veni la mine să mă întrebați cu privire la anumite lucruri, iar El nu a ezitat niciodată să vă răspundă, dar eu pot să Îl rog pentru mine însumi, căci de multe ori mă lasă singur, mă lasă să merg înainte și să intru în tot felul de lucruri.

Adevărul este că și eu am problemele mele de rezolvat și hotărâri importante de luat, iar acest lucru este atât de vital încât nu pot păși mai departe până nu știu ce spune El. Totuși, Domnul nu-mi dă nici o vedenie ci mă lasă singur, așa că stau neputincios și nu știu încotro s-o apuc.

La un moment dat am simțit că trebuie să vin aici, la tabernacol, să-l ajut pe fratele Neville. Așa se face că l-am întrebat:

„Cum progresează biserica?”

„Bine.”

Astfel, am auzit că aveți încă daruri duhovnicești printre voi: prorocii, vorbiri în limbi și tălmăcire, tocmai ce am auzit acum câteva minute. M-am gândit că dacă Duhul Sfânt ne va călăuzi să facem ceva în seara aceasta, aș vrea ca înainte de a pleca să-mi scrieți întrebările voastre ca să vedem ce gândește Biserica. Aceasta este modalitatea de a afla ce este în inimile oamenilor, de aceea, fiecare să scrie întrebarea lui și s-o lase aici ca să mă uit peste ele și să vă dau un răspuns biblic.

Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să vorbim despre Peciți, dar nu cred că vom reuși să parcurgem totul anul acesta, pentru că este vorba de capitolul 6 până la capitolul 19. Totuși, cred că pentru fiecare din primele patru Peciți va fi suficientă o singură seară.

Dacă înțelegem unde să ne oprim, în această Carte a Apocalipsei, vom vedea unde

este luată Biserica în slavă, restul timpului ocupându-se de evrei, nu de Biserică.

Dumnezeu se va ocupa de evrei ca națiune, de aceea vom vedea ce se întâmplă în timpul desfășurării acelor Peceți, care este timpul rânduit pentru Biserica dintre neamuri; cum este luată Biserica și cum Se va întoarce El ca să lucreze cu Israelul pentru timpul care i-a rămas. Acum înțelegeți? După luarea Bisericii în slavă, Duhul Sfânt se întoarce la Israel și lucrează cu el ca națiune, în timp ce Mireasa este la Cina nunți.

Voi avea nevoie de o tablă ca să pot desena și să vă explic totul când vine timpul. Apoi Duhul Se va întoarce cu Mireasa. Oh, ce timp va fi acela! Înainte ca să putem lega corect aceste lucruri, sunt o mulțime de lecții care constituie o piatră de poticnire pentru mulți dintre teologi, cum ar fi de exemplu cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel.

Noi nu putem merge mai departe, în Apocalipsa, până nu legăm Mireasa și Israelul împreună, cu cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel.

Dacă va fi cu voia Domnului, poate îmi va vorbi săptămâna aceasta despre cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel și despre ultimele Peceți, așa încât săptămâna viitoare să pot lua săptămânile lui Daniel și să vorbesc despre ele. Eu și fratele Neville lucrăm împreună și încercăm să facem totul în folosul oamenilor. De fiecare când vin înapoi, noi ne rugăm pentru bolnavi și cred că o vom face de fiecare dată când avem bolnavi printre noi.

De multe ori aș vrea să nu mai am deosebirea. De ce aceasta? Eu am încercat tot timpul să trăiesc cât mai aproape de Dumnezeu, iar El îmi dă aceste vedenii. Dar problema este că de multe ori oamenii pierd diferite lucruri și vin la mine să întrebe pe Domnul. Lucrul acesta este în ordine, dar necazul este că sunt prea mulți, nu doar din localitate ci din lumea întreagă. Vedeți? Și aceasta mă chinuiește foarte tare.

Aceasta a făcut ca unii dintre frați să se ridice cu acea învățătură greșită, conform căreia eu sunt Domnul Isus întrupat. Noi știm însă că asemenea învățături rup slujba în bucăți și aduc numai ocară asupra lui Hristos. De aceea am oprit această mișcare și am încercat să-i fac să înțeleagă că așa ceva nu vine de la Domnul ci de la diavolul. Ei sunt oameni buni și au arătat că sunt născuți din Duhul lui Dumnezeu, pentru că atunci când au văzut adevărul Scripturii s-au întors imediat la Dumnezeu. În același timp însă, au arătat că Satana încearcă să facă ceva cu oamenii, măcar că sunt creștini evlavioși.

După aceste lucruri, mulți au venit la mine și mi-au spus: „Noi avem și mai multă încredere în tine decât înainte.” De ce aceasta? Din pricina darului care mi-a fost dat. Ce aș fi putut face cu el? Să-i îngenunchez pe oameni, chiar națiuni întregi și să-i aduc la picioarele mele. Când spun națiuni, nu mă refer la oamenii de afară ci la creștini, la credincioșii adevărați, pentru că noi predicăm la cei născuți din nou nu la cei ce trăiesc în lume și sunt atât de întinați și de miserabili. Ceilalți sunt doar țărâna pământului pe care vor călca într-o zi cei biruitori. Deci, eu mă refer la creștinii născuți din nou, la cei ce sunt credincioși adevărați, iar dacă cineva nu este de acord cu ce am spus, aștept să mă contrazică.

Nu demult, cineva mi-a zis: „Oh, mi s-a părut atât de murdar faptul că Isus a scuipat jos și a făcut tină, apoi a uns cu ea ochii acelui om! Ce neigienic a fost să dea cu acel noroi pe ochii cuiva!”

„Așa este, dar omul acela și-a recăpătat vederea.” Vedeți? Aceasta contează.

Voi știți că în apropiere de casa mea s-a deschis un ștrand pentru nudiști, iar omul care mi-a spus acele cuvinte a cumpărat bilete pentru fiecare dintre copiii lui ca să meargă să înoate în acel bazin, și nu doar pentru copii ci și pentru soția lui. Aș vrea ca surorile să mă ierte pentru ce voi spune, dar acolo sunt cam o sută de oameni care înoată în acel bazin, în acea murdărie. Ei iau apă în gură și o scuipă afară, apoi iau din nou apă în gură și o scuipă. Acel lucru nu este neigienic? Aș vrea ca cineva să mă provoace cu privire la ceea ce spun.

Ei zic: „Dacă Hristos ar fi trăit astăzi ei l-ar fi arestat pentru lucrurile neigienice pe care le-a făcut.”

Dar despre ceea ce tocmai v-am spus, ce părere aveți? Sunt sigur că ați înțeles ce am vrut să zic. Ei merg și înoată în bazinul acela, mulți fiind bolnavi de sifilis, gonoree sau mai știu eu ce, apoi iau apă în gură și o scuipă afară, ceea ce este foarte „sănătos”, nu-i așa?

Oh, Doamne, în ce zile trăim! Este timpul venirii Domnului, iar Biserica are o singură nădejde: că El va veni cât mai repede. Eu nu pot spune aceste lucruri și nici nu este nevoie, deoarece Biblia a spus cât se poate de clar că ele vor fi aici. Acesta este motivul pentru care nici nu pot fi oprite, dar doresc ca vocea mea să fie înregistrată în ceruri, dovedind că m-am ridicat împotriva lor. Da, vreau ca atunci când va veni judecata, să se știe că am fost împotriva lor.

Eu cred cu toată convingerea că această Biblie este încă Cuvântul lui Dumnezeu și că nimic nu poate sta împotriva ei și n-o poate opri să se împlinească. Această Biblie este Adevărul; este Cuvântul lui Dumnezeu așa că haideți să ne adunăm pânzele și să ancorăm puțin pe țărmul plin de pace al odihnei cerești. Apoi mâine vom naviga undeva departe. Acum însă, haideți să ancoram și să ascultăm glasul Tatălui ceresc în timp ce ne va vorbi Cuvântul Său.

Referitor la întrebările de mâine, vreau să știți că nu voi răspunde la cele care sunt puse în așa fel încât să rănească pe cineva. Să nu faceți aceasta. Dacă veți pune întrebări de felul: „Ce va spune Dumnezeu dacă voi face cutare lucru?” „Crezi că Dumnezeu va fi de acord să fac asta sau cealaltă?” sau: „Noi avem daruri care lucrează în biserică. Cum ar trebui să le folosim?”, voi încerca să vă răspund cu Scriptura, iar dacă nu voi avea nici o întrebare, voi alege un subiect și voi vorbi despre el cum mă va călăuzi Domnul.

Duminica trecută am fost la fratele Cobble. Când am auzit clopotul bisericii bătând, am început să umblu în sus și-n jos, iar în cele din urmă n-am mai rezistat și am

venit aici.

Acum haideți să ne plecăm fețele înaintea Făcătorului nostru, pentru un moment de rugăciune. Are cineva vreo cerere deosebită? Ridicați mâna căci Dumnezeu vă cunoaște inima.

Preasfântule Dumnezeu, Cel care ai creat cerurile și pământul prin Cuvântul gurii Tale și prin gândurile minții Tale, noi am venit în prezența Ta prin Isus Hristos, Domnul nostru, ca să-Ți mulțumim pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Doamne, Îți suntem recunoscători pentru că știm unde stăm, în ce timp al istoriei ne găsim și ce ne așteaptă în viitor. Noi știm că prin harul Tău am fost spălați în Sângele de la Calvar și suntem pregătiți să-l întâlnim pe El, dacă ar venit astăzi. Da, noi am putea spune: „Vino, Doamne Isuse!”

Privind în jur vedem păcatul care se înmulțește atât de mult încât se pare că lumea se clatină sub impactul lui. O, Dumnezeule, este atâta murdărie, iar oamenii nu pot vedea aceasta! Cei care ies pe stradă îmbrăcați cu haine imorale, nu-și dau seama că sunt doar niște țărână din țărâna pământului și că s-ar putea ca săptămâna viitoare viermii să mănânce trupul acesta pe care ei îl cinstesc atât de mult. Oh, își dau ei seama că trupul lor va fi mâncat de viermi, în timp ce sufletul le va sta o veșnicie fără Dumnezeu, fără Hristos și fără nădejde, prăbușindu-se într-o cumplită disperare la venirea Lui?

Dumnezeule, dă-ne glasuri ca să putem avertiza! Fii cu noi astăzi și dă-ne cuvinte înțelepte ca lui Solomon, care a spus în Eclesiastul că ar trebui să fim niște zidari înțelepți, niște păstori adevărați.

Te rugăm, Doamne, să ne dai cuvinte potrivite care să poată fi percepute de orice inimă aflată în nevoie, căci nu am venit sub acest acoperiș fierbinte doar ca să ne vedem unii pe alții, ci pentru că Te iubim și dorim să Te auzim. Tu ești Iubitul nostru și dorim să ascultăm cuvintele Tale. Îți suntem recunoscători pentru ce am auzit deja, iar acum Te rugăm să ne dai porția pe care ne-ai pregătit-o pentru

astăzi, căci o cerem în Numele lui Isus și de dragul Lui. Amin.

(Se dă o vorbire în limbi cu tălmăcire).

Îi suntem recunoscători Domnului pentru aceste manifestări ale Duhului căci ele ne învață să veghem asupra cuvintelor pe care ni le va spune Duhul Sfânt astăzi. Nu știm ce a pregătit pentru noi dar, credem că orice ar fi, va aduce la suprafață voia SA. Poate va răspunde la o întrebare pe care o avem în minte; poate ne va avertiza să fim atenți la Cuvânt sau mai știu eu ce a pregătit?

Acum haideți să deschidem Cuvântul scris la cartea Exodului, de unde vom citi pentru lecția de școală duminicală.

Frate Neville, aveți cumva botez? (Doar după-amiază la ora 6.00). Bine.

Vom citi din **Exod 17.5-6:**

„Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână toiagul cu care ai lovit râul, și pornește.

Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.”

Pentru lecția din dimineața aceasta mi-am ales ca titlu: **„Apa, din Stâncă, veșnic prezentă.”**

Noi știm că întotdeauna Israelul a fost un tip spre Biserică, deoarece când au ieșit

din Egipt, au fost poporul lui Dumnezeu, iar după aceea a fost Biserica lui Dumnezeu pentru că au fost separați de restul lumii. Tot așa și noi, când ne separăm de lume devenim Biserica, dar câtă vreme suntem încurcați cu restul lumii nu putem fi Biserica Sa. Noi nu putem fi Biserica până nu ne separăm de lume.

Separați-vă, ieșiți afară dintre oamenii necurați și nu aveți de-a face cu ei ca să nu fiți părtași la păcatele lor! Nu vă înjugați cu necredincioșii, ci separați-vă de toate lucrurile lumii.

Când Israelul era în Egipt, era poporul lui Dumnezeu, dar când au fost chemați afară, deci când au avut „Exodul”, au fost numiți „Biserica”, pentru că s-au separat de restul lumii. De altfel cuvântul „**Biserică**” înseamnă „**Chemat afară, ieșit.**” **Fiecare creștin a avut un „Exod” în viața lui. Noi toți am avut un timp când am fost chemați afară din asociațiile noastre, dintre oamenii cu care aveam părtășie și am devenit oameni noi, așa că acum umblăm cu oameni diferiți, care se poartă diferit și vorbesc diferit de restul lumii. Da, în viața noastră a fost un Exod.**

Un foarte bun exemplu, în acest sens, ni-l dă Israelul, care a fost chemat afară de Dumnezeu. Ei au avut un Exod, au ieșit afară dintre oamenii din lume și au devenit un popor ciudat, o națiune separată pentru Dumnezeu. Ei au umblat sub „umbra” tronului de îndurare, au trăit și au călătorit cu Stâlpul de Foc, iar Dumnezeu i-a dus din Egipt spre țara pe care le-o făgăduise. Mai mult, în acest Exod, Israeliții au primit un conducător spiritual: pe Moise, care era un proroc uns, un om trimis de Dumnezeu pentru ei. Da, El l-a chemat încă înainte de nașterea sa; l-a ales încă înainte de întemeierea lumii, ca să fie conducătorul acelei generații, să-i ducă pe acei oameni în Exod.

Cu câțva timp în urmă le-am vorbit copiilor din Tabernacol și le-am arătat cum lochebed, mama lui Moise și Amram, tatăl lui, s-au rugat lui Dumnezeu să trimită pe cineva care să elibereze poporul din robie. Apoi Amram a văzut o vedenie de la Dumnezeu: un înger care arăta spre nord și îi spunea ce se va întâmpla. Nu mult

după aceea s-a născut micuțul Moise pentru că ei nu s-au temut de porunca împăratului și de amenințările lui. Ei știau că mâna lui Dumnezeu era peste Moise și asta era totul. Indiferent ce spunea împăratul, lumea politică sau ceilalți oameni, ei știau că mâna lui Dumnezeu era peste fiul lor, Moise, așa că nu s-au temut să-i dea drumul chiar în mijlocul crocodililor, când toți erau îngrășați cu copilașii evrei care erau aruncați în gurile lor. Moise a fost pus într-o „arcă” micuță și trimis direct între crocodili, iar aceasta s-a întâmplat pentru că părinții lui nu s-au temut de nimic și credeau că Dumnezeu Își avea mâna întinsă asupra lui ca să-l ocrotească.

Ei bine, dacă noi am putea ști același lucru: că Dumnezeu L-a trimis pe marele nostru Conducător, pe Duhul Sfânt, ca să vegheze asupra noastră, atunci indiferent ce ar spune lumea, cât ar râde de noi și cât ne-ar batjocori, L-am urma cu credincioșie pe El. Prieteni, Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt ca să fie Conducătorul nostru. Vedeți?

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.” (Ioan 14.19) – parafrizare).

Marele nostru Conducător, Duhul Sfânt, este cu noi. Astfel, tot ce trebuie să facem noi este să-L ascultăm și să-L urmăm în tot ce ne spune. Acest Conducător nu ne va lua de pe cale ci ne va ține tot timpul exact pe Calea Scripturii. El nu va merge dintr-o parte în alta, nici de aici dincolo, ci va sta drept pe Calea Scripturii.

Și Moise avea o rută pe care trebuia să conducă Israelul: drept prin Marea Roșie, drept prin râul Iordan și drept prin pustie, până în țara făgăduită. Și încă ceva: nu Moise a ieșit din linie; nu Dumnezeu a ieșit din linie, ci poporul a ieșit din linia trasată de El, iar aceasta a adus necazul. Gândiți-vă bine la aceasta.

El a făcut semne și minuni înaintea bătrânilor lui Israel și înaintea poporului, dovedind că Moise era unsul trimis de Dumnezeu să-i scoată din robie și să-i ducă în țara făgăduită. Da, ei au văzut acele lucruri mari pe care Moise le-a făcut în Numele lui Dumnezeu și au dorit să-l urmeze, iar el i-a scos afară și i-a condus prin

Marea Roșie, pe care au trecut-o ca pe uscat, după care i-a dus în călătorie prin pustie, care înseamnă perioada de încercări.

Când un om îl primește pe Dumnezeu ca Mântuitorul său, totul este foarte frumos, dar înainte ca să primească botezul cu Duhul Sfânt, trebuie să sufere un proces de sfințire; trebuie să treacă printr-un timp de încercări. Voi toți ați avut un asemenea timp, pentru că orice fiu al lui Dumnezeu este încercat și pedepsit, iar dacă nu poate suferi pedeapsa, dovedește că nu este un fiu de Dumnezeu ci doar un bastard. Dacă suferim însă pedeapsa știind că *„toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”*, El ne va pecetlui cu Duhul Sfânt *„pentru ziua răscumpărării.”*

Vedeți, aceasta este calea: încercarea, pedeapsa și lucrurile prin care trebuie să trecem, iar Israelul, care este un tip istoric pentru Biserică, trebuia să treacă prin aceleași lucruri. Astfel, când ei erau în Egipt și când Moise și-a întins toiagul ca să aducă urgiile: apele s-au umplut de sânge, muștele au invadat țara, soarele s-a întunecat, dar peste Israel, care se afla în Gosen, nu a venit nici una din acele plăgi, așa că ei au petrecut un timp glorios: soarele nu s-a întunecat, muștele nu au invadat ținutul și întâii lor născuți au fost ocrotiți.

Păsările cântau, așa că toată lumea părea frumoasă. Oh, Doamne, ce frumoase erau toate lucrurile când ați fost salvați și voi! Dar după aceea a venit perioada de încercare, de pedeapsă, a venit un timp de sfințire și de separare de lucrurile lumii: *„Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne.”* (Evrei 12.1).

Tu trebuie să renunți la fumat, să nu mai bei, să nu mai mergi la strand, să nu-ți mai pierzi nopțile la cărți, ci trebuie să te sfințești și să te depărtezi de toate aceste lucruri, prin credința în Sângele lui Isus Hristos.

Voi femeile, trebuie să vă lăsați părul să crească, să vă lungiți rochiile și să vă purtați altfel decât v-ați purtat înainte, pentru că treceți printr-un timp de sfințire.

De multe ori unii se răzvrătesc și se întorc înapoi, dar cei ce fac aceasta dovedesc că nu sunt copiii lui Dumnezeu. Înțelegeți Un copil al lui Dumnezeu privește numai spre Calvar și știe că încercarea este spre binele lui.

În timpul perioadei de încercare, o mare mulțime de oameni din Israel, au început să cadă într-o parte și-n alta. Oh, și atunci, în timpul lor de încercare, ei au zis: „Mai bine rămâneam în Egipt căci sufletele noastre nu mai pot suferi mâncarea aceasta!” În zilele noastre aceasta ar suna cam așa: „Oh, în fiecare miercuri seara este rugăciune și în fiecare duminică dimineața, biserică. Și ce auzim? Predicatorul se ridică și predică ceva, apoi cântăm și plecăm acasă.” Vedeți? Voi o luați ca o datorie, dar dacă gândiți așa nu sunteți niște închinători adevărați, căci un închinător adevărat merge acolo să se închine, să-L laude pe Dumnezeu și să-l mulțumească pentru bunătatea Sa și pentru fiecare Cuvânt de care se ține. Este ca într-o poveste de dragoste.

Dacă tu ieși cu un băiat numai ca să-ți faci datoria, și zici: „Nu pot să-l suport dar mama mi-a cerut să ies cu el,” atunci nu vei câștiga nimic prin faptul că te vezi cu el. La fel este și în cazul unui băiat care se întâlnește cu o fată doar ca să-i facă pe plac mamei sale, „căci mamei îi place foarte mult de ea!” Vedeți? Așa ceva vă plictisește pentru că nu este dragoste. Este un lucru îngrozitor să mergi la întâlnire fără să-ți dorești aceasta. Păi când se apropie de tine, îți dorești să pleci cât mai repede acasă. La fel se întâmplă când zici: „Păi, de ce predică așa de mult? De ce tot vorbește despre lucrurile acelea?”

Vedeți? Voi nu iubiți. Dar când te prinzi cu adevărat de fiecare Cuvânt, așa cum v-a avertizat Duhul în dimineața aceasta când a zis: „Țineți-vă de fiecare Cuvânt!” aceasta este Viața veșnică. Atunci te bucuri să mergi la biserică indiferent de împrejurări: fie că este cald sau rece; chiar dacă oamenii se ceartă sau mârâie. Orice ar face, noi vom fi bucuroși să mergem să auzim Cuvântul lui Dumnezeu. De ce? Pentru că Îl iubim, suntem îndrăgostiți de Hristos și ne place să mergem la biserică.

Dacă spuneți: „Scumpo, este duminică dimineața. Trebuie să ne pregătim copiii și

să mergem iar la biserică deși este atât de plictisitor!” aceasta dovedește că nu sunteți îndrăgostiți. Dacă însă Îl iubiți cu adevărat, abia așteptați să vină duminică și să mergeți acolo cu ei. Atunci nu vă veți plictisi în prezența poporului lui Dumnezeu, căci ei sunt frații și surorile voastre și veți sta împreună așa cum spune zicala: „Ca melasa de sorg într-o dimineață rece”, ceea ce înseamnă că nu curge ci stă strâns lipită. Poate nu am folosit expresia cea mai potrivită, dar dorința mea este să vă fac să înțelegeți ce vreau să spun: că veți sta în unitate. Cu cât devine mai rece se lipește mai tare și nu curge, iar noi trebuie să fim la fel.

„Când prietenii ne părăsesc,

Mai tare de El să ne lipim.”

Astfel, când ne iubim unii pe alții nu o facem pentru că suntem cineva ci pentru că Hristos, care este în noi, ne face să ne iubim unii pe alții. Înțelegeți? Noi Îl iubim pe Dumnezeu, care locuiește în frații și surorile noastre, de aceea ne place să ne adunăm împreună cum spune și vechea cântare pe care obișnuiam s-o cântăm pe vremuri:

„Binecuvântată fie legătura

Ce leagă inimile noastre în dragoste creștină;

Părtășia cu cei înrudiți în gând

Este ca și aceea ce este deasupra,

Înaintea tronului Tatălui,

Turnăm rugăciunile noastre fierbinți,

Temerile, nădejdlile și ținta noastră este una.

Mângâierile și grijile noastre.”

Vedeți? Când unul primește o binecuvântare, ne bucurăm cu toții, iar când cineva este trist, ne întristăm cu el pentru că vrem să fim una. Așa ar trebui să fim și așa ar fi trebuit să fie și Israelul, dar totul a devenit plictisitor: „O, trebuie să mâncăm iarăși pâinea aceea ușoară, mana îngerilor. Ce ne pasă nouă de pâinea aceea? Sufletele noastre nu o mai pot suferi! Totul este greșit! Nu mai vrem mana aceasta care cade în fiecare zi; mai degrabă am prefera niște usturoi din Egipt!” Vedeți? Inimile lor nu erau pregătite pentru călătorie.

La fel se întâmplă cu un bărbat sau cu o femeie care începe să se plângă cu privire la mersul la biserică. Dacă obosesc să tot mergă acolo, dovedesc că nu sunt pregătiți pentru călătorie; dovedesc că undeva este ceva greșit.

Oh, dar dacă Îl iubești pe Dumnezeu, te gândești că vei merge în ceruri împreună cu toți ceilalți frați.

„Ce părășie, ce bucurie divină

Să ne lăsăm pe brațul Său.

Oh, ce pace binecuvântată cu Domnul meu

Lăsându-mă pe brațul Lui.

Oh, ce pace binecuvântată cu Domnul meu

Cântând cântări, împărtășind durerile noastre;

Durerile reciproc ni le purtăm

Și des curge de la unul pentru altul

O lacrimă de înțelegere.

Când suntem departe unul de altul,

Ne dă o durere interioară.

Dar totuși ne bucurăm din inimă

De nădejdea că ne vom întâlni din nou

La următoarea adunare de rugăciune.”

Atunci sunteți pregătiți pentru călătorie, sunteți gata să intrați în țara făgăduită. În timpul încercării voi sunteți în pustiul deșertului, pe terenul lui periculos.

Când Israelul a trecut prin timpul lui de încercare a început să cârtească, să nu mai suporte mana și să se certe pentru că doreau să se întoarcă în Egipt. Acesta este motivul pentru care au început să se plângă de conducătorul lor. Oh, se temeau că

Moise îi va conduce „pe lângă” și aceasta după ce li se dovedise clar că el era conducătorul pus de Dumnezeu.

„Păi”, ziceau ei, „poate am fost puțin fanatici și am pășit greșit cu toții!” sau ceva de felul acesta. Înțelegeți? Ei flecăreau împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise; împotriva lui Dumnezeu și a slujitorului Său.

Prieteni, când ajungem să spunem: „Nu știi dacă Cuvântul vrea să spună asta sau cealaltă, iar în privința Duhului Sfânt sunt puțin sceptic. Dacă ceilalți au dreptate?”, atunci ne putem întoarce în Egipt. Înțelegeți? Dacă însă ești hotărât să stai pe cale, stai exact cu acest Conducător, cu Duhul Sfânt; stai exact cu Cuvântul, stai cu Duhul, căci El te va ține lângă Cuvânt. Așa este.

El te va duce de-a lungul liniei cărării Cuvântului lui Dumnezeu. Și nu te teme căci nu vei păți nimic, iar dacă ești rănit te va ajuta să mergi mai departe. Da, El îți va vindeca rănilile și te va conduce mai departe. Cine? Duhul Sfânt.

Citind în Exod, aflăm că după o vreme Israelul a ajuns într-un loc numit Horeb. Haideți să despărțim cuvântul „Horeb”: „H-O-R-E-B”. **„Horeb” înseamnă „Loc uscat” sau „Deșert”.**

Prieteni, când ieșim afară din părtășia pe care o avem unii cu alții în biserică și din părtășia cu Duhul Sfânt, ajungem într-un loc uscat, într-un deșert, undeva unde nu este viață și unde totul are țepi. Ați văzut cactușii din deșert? Știți ce sunt țepii aceia de pe ei? Niște frunze delicate care, din cauza lipsei de apă s-au transformat în țepi. Da, s-au strâns atât de mult în sine încât s-au transformat în țepi.

Când vedeți pe cineva așa, gândiți-vă că s-ar putea să fie un suflet scump care udat corect poate fi o frunză delicată și plăcută. Așa însă, se răsucește înăuntrul lui până devine un spin, înțepându-i pe toți și găsim greșeli în orice. Voi știți cum este aceasta. Singurul lucru care-i trebuie este puțină apă. Asta-i tot. Are nevoie de o

trezire, de o înviorare din partea Domnului. Dacă-l veți pune în apă, se va desfășura. Dar cei ce trăiesc în acele condiții trebuie să sufere. Ce pot spune? Cei ce doresc să trăiască într-o atmosferă de ceartă, împunsături și pufăieli, ei bine, n-au decât s-o facă. Asta-i tot. În ce ne privește, vreau să știți că nu trebuie să trăim acolo; nu este necesar așa ceva.

Horeb este locul în care oamenii au căzut în deznădejde pentru că au hoinărit până au ajuns în acea stare. Dumnezeu i-a dus acolo pentru că nu au vrut să pășească drept pe cale. Ei au părăsit drumul principal; au părăsit calea adevărată, ceea ce l-a determinat pe Dumnezeu să ia acea decizie teribilă. Prin atitudinea lor, l-au determinat să-l facă pe Moise să ia toiagul judecății, cu care a judecat Egiptul, și să lovească cu el Stânca să iasă apă din ea. Aici este o lecție foarte bună pentru noi, dacă o vom înțelege.

Pentru că suntem prea preocupați și legați de lume și de celelalte lucruri, Dumnezeu a luat toiagul judecății și l-a lovit cu El pe propriul Său Fiu, la Calvar. De ce? Ca să fim noi eliberați. Înțelegeți ce vreau să spun?

Acel loc uscat a fost făcut un Calvar, iar Dumnezeu i-a zis lui Moise:

„Ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână toiagul cu care ai lovit râul, și pornește!

Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului...” (Exod 17.5-6).

„Și Stânca era Hristos.” (1 Corinteni 10.4b).

Eu am avut ocazia să văd foarte multe picturi despre această stâncă, iar cu puțin timp în urmă am văzut una demnă de toată critica. În această pictură, Stânca era atât de micuță încât era așezată pe vârful unui deal. Moise o lovise deja, căci din

ea curgea o apă mică, un pârâiaș, iar Israelul era jos cu niște căni de ceai în mână, căutând să bea fiecare puțină apă. Desigur, aceea era părerea acelui artist.

Adevărul este că acolo erau peste două milioane de oameni, afară de vite și cămile, deci a fost o adevărată revărsare de apă din care au băut toți pe săturate.

Așa încercă să-l prezinte și astăzi pe Hristos, Duhul Sfânt: ca un izvoraș micuț, suficient doar ca să te facă să crezi că există Dumnezeu. Dar nu este așa, căci El este o abundență de apă. Astfel, David a spus: „*Paharul meu este plin de apă peste el,*” ceea ce înseamnă că este o adevărată revărsare a Duhului Sfânt.

Oamenii se tem de El; se tem să meargă prea adânc și zic: „Păi, mă tem să fac asta și cealaltă. Mă tem să merg prea adânc. Pot să-ți arăt pe cineva care a mers puțin prea adânc.” Da? Dar nu poți să-i arăți pe cei care nu au mers destul de departe. Vedeți? Cum este cu cei care nu merg destul de departe? Noi am avut niște oameni care au pășit greșit, dar aceasta nu s-a întâmplat din vina lui Dumnezeu ci din pricina unei călăuziri greșite. Ei au pășit greșit și au alunecat în fanatism, iar lumea i-a arătat imediat cu degetul, zicând: „Îi vedeți?” Păi, dați-mi voie să arăt spre acele zeci de milioane de ori când s-a greșit și nu s-a făcut nici un scandal. Și atunci cum rămâne? Vedeți? Priviți la starea lor.

Voi spuneți: „Păi, penticostalii sunt necivilizați și n-au nici o educație!” Da? Atunci ce părere aveți despre indivizi ca Eichman? Eichman a fost unul dintre cei mai educați oameni din lume, dar la ce i-a folosit toată educația când a trimis la moarte șase milioane de bărbați, femei, copii? De ce nu arătați cu degetul și spre un asemenea individ? Vedeți? Dar dacă vreun neînsemnat, care nu prea știe să citească și pronunță cu greutate nume din Biblie, spune ceva sau face ceva greșit, imediat toate ziarele vor scrie cu litere mari: „Să nu aveți încredere în aceștia.”

Dar ce au ei astăzi? Uitați-vă la Adolf Hitler și la celelalte creiere luminate ale lumii de astăzi. Ceea ce trebuie să faceți voi este să deosebiți, prin Duhul Sfânt, ceea ce este bine și ce este rău și să alegeți întotdeauna binele.

Deci, noi am văzut că ei au avut acel Calvar, unde apele vieții s-au revărsat pentru popor.

Mulți oameni sunt de părere că după ce Israelul a băut din Stânca aceea și după ce și-au adăpat și animalele, și-au făcut bagajele, le-au încărcat pe cămile și au plecat mai departe lăsând Stânca să-și reverse apele în continuare, dar nu este așa, ci adevărul este că ea i-a urmat și la fel apa.

Dacă nu greșesc, cred că în 1 Corinteni 10.4 scrie că „...stânca...venea după ei...” Aceasta înseamnă că Stânca îi urma oriunde mergeau ei, și la fel apa.

Ce ancoră minunată este tabloul acesta pentru credinciosul de astăzi, care știe că odată ce Stânca a fost lovită, Apa s-a revărsat la Calvar și vine după noi oriunde suntem. Oh, Doamne! Noi nu trebuie să ne mai întoarcem și să zicem: „Păi, am avut apă alaltăieri!” pentru că avem apă proaspătă astăzi, chiar aici, și aceasta pentru că acea Stâncă era Hristos, iar El este Același ieri, azi și în veci. Puteți vedea aceasta? Acea Stâncă mergea după Israel. Nu ei mergeau după Stâncă, ci Stânca mergea după ei. Amin. Când au pornit în călătorie, israeliții aveau un singur lucru de făcut: să țină drumul drept, exact spre țara făgăduită, iar Stânca și apa îi urmau.

Dumnezeu a luat judecata ce trebuia să cadă peste noi și a pus-o peste Hristos, lovindu-L pe El.

Ați observat că de atunci încolo în acea Stâncă a rămas o despicătură? Da, Stânca avea o despicătură acolo unde a fost lovită de Moise. Și Hristos a avut o despicătură din clipa când a fost lovit, căci „*El era zdrobit pentru fărădelegile noastre și în rănile Lui am fost tămăduiți.*” (Isaia 53.5). Din acea Viață a ieșit Apa Vieții care ne place atât de mult astăzi. Și nu uitați: Viața lui Hristos stă cu Biserica. Aleluia! O, dacă ne-am putea ancora acolo gândurile pentru următoarele zece minute!

Prieteni, Hristos nu-și părăsește Biserica pentru că a făgăduit: *„Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”* (Matei 28.20), ci oamenii sunt aceia care Îl părăsesc pe El. Da, oamenii sunt aceia care Îl părăsesc prin necredința lor.

Israel a părăsit apa, nu apa l-a părăsit pe el. Vedeți? Biblia spune că Stânca mergea după ei, și la fel apa, și-i însoțeau oriunde se aflau. Oh, mi-ar plăcea să avem timp în dimineața aceasta să deschidem puțin Biblia la Iosua capitolul 1, acolo unde El i-a spus: *„Orice loc unde va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise...Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise, nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.”* (Iosua 1.3+5).

Același Dumnezeu merge și în dimineața aceasta cu Biserica Sa, de aceea, oriunde veți fi, se va afla și Dumnezeu să vă ude și să vă dea Viață, căci: *„Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului”,* și: *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”*

Poate ziceți: „Bine, frate Branham, dar atunci de ce nu facem lucrările pe care ar trebui să le facem? De ce darurile și celelalte lucruri din biserică nu sunt așa cum ar trebui? De ce biserica nu se află în starea în care ar trebui să fie?”

De-a lungul timpului, oamenii au căzut de pe cale, la fel ca Israelul, iar atunci au crezut că sunt părăsiți de Dumnezeu, dar amintiți-vă că Stânca nu l-a părăsit niciodată pe Israel, ci Israelul a părăsit Stânca. Da, ei au uitat că Stânca îi însoțea tot timpul, dar ea a fost acolo până la capătul drumului.

Unii din voi ați alunecat și ați făcut ce este rău, de aceea ați pierdut bucuria mântuirii, iar Apa voastră a secat de mult. Dar nu uitați că El vine încă după voi. El știe fiecare mișcare pe care o faceți și așteaptă doar să-l chemați în scenă. Da, prieteni, chiar dacă am făcut ceva rău, chiar dacă am păcătuit și i-am întors spatele, El a rămas încă cu noi pentru că așa a făgăduit. Biblia spune că Apa a venit după Israel iar când le-a fost sete au știut că Apa este aproape.

Aceste lucruri sunt controlate de niște legi. Da, tot sistemul lui Dumnezeu se bazează pe legi. Haideți să ne așezăm puțin și să le privim.

De exemplu, Pământul se învâрте în jurul axei sale; la fiecare douăzeci și patru de ore el face o rotație completă, care este atât de perfectă încât noi, cu toată știința noastră, nu putem face un ceas atât de performant ca să indice exact. Chiar și cele mai bune ceasuri, din timp în timp, rămân în urmă sau o iau înainte, dar pământul nu greșește niciodată ci se învâрте la secundă. Totul este atât de perfect încât astronomii pot spune cu mulți ani înainte când se vor suprapune soarele și luna, și aceasta cu o precizie de o secundă. Aleluia! De ce aceasta? Pentru că totul funcționează după Legea lui Dumnezeu.

Odată am fost în Canada, în zona marilor lacuri, și m-am oprit lângă lacul Michigan, gândindu-mă: „Câte mii de mile acoperă această întindere de ape? După ce am trecut de Lacul Superior am intrat în Lacul Michigan, care este aproape la fel de mare, apoi am intrat în Lacul Ontario, iar de acolo în Lacul Huron și în toate celelalte. Câte miliarde și miliarde de metri cubi de apă proaspătă cuprind aceste lacuri?”

Și în Nevada, în Arizona, New Mexico și estul Californiei sunt milioane de arii de pământ pustiu, dar bun, căci dacă ar fi udate de apa din acele lacuri, această națiune ar putea hrăni întreaga lume. Atunci nimeni n-ar mai fi flămând, iar surplusul s-ar arunca în mare. Așa este. Acele milioane de arii de teren ar putea produce milioane de tone de cartofi și varză, fasole și ridichi, țelină și castraveți, sau mai știu eu ce. Da, acel pământ ar produce toate acestea, dar așa, tânjește după apă. Noi vedem cum acolo este acea cantitate mare de apă, iar dincoace acel pământ uscat și, oricât am vrea să le punem împreună, nu putem face nimic pentru că acolo este o lege: legea gravitației.

Îmi amintesc că odată am fost cu fratele Wood în Kentucky, la vânătoare de veverițe. Pentru că veverițele erau cam rare, a trebuit să mergem la ferma unui om care avea mai mulți arii de pădure. Fratele Wood mi-a spus că acel bărbat este un necredincios.

Când am ajuns acolo, sub mărul de lângă casă stăteau doi bărbați în jur de șaptezeci de ani.

Fratele Wood s-a dus la stăpânul locului și i-a zis:

„Aș putea vâna pe terenul tău?”

„Sigur că da”, a răspuns bătrânul. „Ești băiatul lui Jim Wood?”

„Da”, a răspuns el.

„Ei bine, du-te și vânează unde dorești. Simte-te ca acasă.”

Eu îl așteptam în mașină și mă gândeam că un predicator și un necredincios nu merg prea bine împreună, iar dacă ar fi vorba de favoarea unui necredincios...

După un timp, fratele Wood i-a zis:

„Aș putea să-l iau și pe predicatorul meu cu mine? Cred că nu este nici o problemă dacă vine și el, nu-i așa?”

Auzind aceasta, bătrânul a privit spre fratele și i-a zis:

„Wood, vrei să zici că ai decăzut atât de mult încât trebuie să cari și predicatorul după tine?”

Când am auzit aceasta, m-am gândit că ar fi timpul să ies din mașină, așa că m-am dus la ei și am început să discutăm. Bătrânul mi-a dat repede de înțeles că nu prea agreează predicatorii pentru că, zicea el, „Vorbesc despre ceva ce habar n-au!” El a mai spus: „Când vorbesc cu cineva, vreau ca acel om să-mi spună despre ceea ce știe sigur, nu despre niște presupuneri.” Ei bine, mi-a plăcut aceasta, mi-a plăcut bătrânul acela.

„Desigur, fiecare are dreptul la părerea lui”, i-am răspuns.

„Cu câțiva ani în urmă a fost aici un predicator și a ținut o adunare în Acton. Nu era din ținutul acesta, dar la adunare a participat o cunoștință de-a mea, căreia i-a spus fără s-o cunoască: „Tu ai în buzunar o batistă. Te numești Cutare și Cutare și ai o soră care locuiește sus pe deal, se numește Cutare și este bolnavă de cancer.” Apoi a continuat: „Ia batista pe care-o ai la tine și pune-o peste bolnavă, căci: „Așa vorbește Domnul: ea nu va muri ci va trăi!” Femeia aceea era atât de grav bolnavă încât doctorii au trimis-o acasă să moară, iar noi mergeam și o ridicam cu un cearșaf ca să-i schimbăm așternutul.” Dacă nu greșesc, și Ben a fost acolo când i-a fost dusă batista. Este adevărat, Ben? (Amin, așa este.).

Bătrânul a continuat: „În dimineața următoare acelei adunări, noi am urcat pe deal să vedem ce mai face femeia, iar când am intrat, stătea la masă și mânca plăcintă cu mere deși avusese cancer la stomac. Acum nu numai că-și face toate treburile ei, dar îi ajută și pe vecini, atât de bine se simte. Vezi, predicatorul acela știa despre ce vorbește, de aceea mi-ar face plăcere să vorbesc cu el.”

Fratele Wood a privit spre mine, iar eu spre el, apoi am zis:

„Ai vrea să vorbești cu bărbatul acela ca să-ți spună cum a procedat, nu-i așa?”

„Da, domnule, asta am vrut să spun.”

„Păi acesta este un gând bun!” am spus eu, după care m-am aplecat și am luat un măr de jos. Am mușcat din el și am continuat:

„Este un măr foarte bun. De câtă vreme ai copacul acesta aici?”

„Oh, l-am sădit în urmă cu treizeci, patruzeci de ani.”

„Domnule, aș vrea să te întreb ceva. Deși suntem doar la mijlocul lui august, văd că pe jos sunt o mulțime de mere căzute și nu doar mere, ci și frunze. Oare de ce cad, căci n-a fost nici măcar o boare rece ca să nu mai vorbim de îngheț sau de brumă?”

„Păi, seva părăsește copacul”, a răspuns el.

„Și unde se duce?”

„Jos în rădăcină.”

„Și cât timp stă acolo?”

„Până la primăvară.”

„Apoi va urca din nou în copac și va produce frunze, care vor ține umbră, și alte mere pentru mâncat?”

„Da, așa este.”

„Dacă este așa, aș vrea să te întreb ceva, domnule. Mi-ai vorbit despre acești predicatori care habar n-au despre ce vorbesc, dar ai putea să-mi explici ce inteligență face ca seva să părăsească copacul și să coboare în rădăcină? Ce inteligență o face să stea acolo până la primăvară, iar când vine căldura să urce din nou în copac pentru a da frunze și mere? Pune apă pe un stâlp și vezi dacă în august acea apă va merge pe stâlp în jos, iar la primăvară va veni înapoi ca să facă roadă. Acolo este o lege și o Inteligență care a dat acea lege, de aceea totul lucrează conform ei.”

„Să știi că nu m-am gândit niciodată la asta”, a răspuns bătrânul.

„Dacă-mi poți spune ce inteligență face ca seva să coboare din crengi în rădăcină, iar primăvara să se întoarcă înapoi, îți voi spune și eu ce Inteligență mi-a spus în seara aceea să-i spun femeii: „Du-te și pune batista pe femeia aceea.”

„Oh, deci tu ești predicatorul acela?”

„Da, domnule, eu sunt”.

Anul trecut când am trecut pe acolo, el nu mai era. Ne-am oprit lângă acel măr și am cerut cuiva permisiunea să luăm din el. Când am întrebat de bătrân, ne-a spus: „Înainte de a muri, a făcut o mărturisire deplină și s-a predat lui Hristos.” Vedeți ce face acea Inteligență care mișcă și seva din copaci? Acolo este o lege așezată de Dumnezeu, care veghează asupra tuturor. Amin.

Astfel, chiar dacă spuneți: „În vara aceasta nu va mai străluci soarele!” el va străluci oricum. Oricât veți spune: „Nu voi lăsa să vină noaptea!” ea tot va veni. De ce aceasta? Pentru că toate lucrurile din lumea în care trăim sunt controlate de Legea lui Dumnezeu.

Dacă suntem născuți din nou, din Duhul lui Dumnezeu, El nu are părți mai slabe și mai puternice, ci este totul în toți. Dacă posedăți destul din Dumnezeu, acea putere este suficientă să vă facă un pământ nou; este suficientă să facă o nouă lună și un nou sistem, căci El este Dumnezeu și este Atotputernic. Fiecare credincios de aici are Viața veșnică, adică Duhul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă destulă putere ca să învie morții și să vindece bolnavii.

Prieteni, totul este controlat de o Lege, de acel Duh care este în voi, iar dacă sunteți fii și fiice de Dumnezeu, Duhul care locuiește în voi vă va învia în ziua învierii.

Când Isus a murit, sufletul Lui a coborât în iad și a propovăduit sufletelor care erau în închisoare și care nu s-au pocăit în zilele lui Noe. Trupul Lui a mers în mormânt, dar înainte de a muri El și-a încredințat Duhul în mâinile lui Dumnezeu; sufletul Său a coborât în iad, iar trupul a mers în mormânt pentru că trebuia să stea acolo trei zile și trei nopți. Dar când s-au împlinit Scripturile, bariera s-a ridicat iar Duhul Lui a coborât în sufletul Lui și sufletul a intrat în trup, înviindu-l. Când murim, sufletele noastre merg sub altarul lui Dumnezeu, loc pe care am avut privilegiul să-l văd acum câteva zile într-o vedenie.

Duhurile noastre merg la Dumnezeu, care le-a dat, iar trupurile ni se vor întoarce în țărână, dar într-o zi, când Scripturile se vor împlini, duhurile noastre vor fi eliberate de Dumnezeu, vor lua sufletul și sufletul va veni în trup, înviindu-l.

Oh, iar puterea care ne va ridica este chiar acum în noi, de aceea suntem în locurile cerești; suntem în puterea învierii. Dacă acolo nu ar fi fost o Lege, Dumnezeu ar fi creat o lume doar pentru fiii și fiicele Lui, o lume în care să trăiască numai ei.

Dar voi posedăți puterea s-o faceți. Dacă aveți o umbră a puterii lui Dumnezeu în voi, aveți puterea s-o faceți. Înțelegeți ce vreau să spun? Voi puteți aduce la suprafață o lume în care să trăiți. Aceasta este puterea pe care o are Biserica

acum, dar ea este controlată de o Lege care ne cere să ținem o grămadă de porunci, pentru că este o lege a credinței.

Isus a spus: *„Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede.”* (Marcu 9.23). Deci, dacă poți crede tot ce te va călăuzi Dumnezeu, în sufletul tău, îți aparține. Fiecare loc pe care va călca talpa piciorului vostru, vă aparține prin credință. Amin. Dacă puteți găsi cheia legii credinței, care se deschide în voi, este al vostru, îl posedați. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă ești un fiu sau o fiică de Dumnezeu, acea putere nu te va părăsi ci te va însoți tot timpul. Necredința vă ține departe, dar ea este acolo. Aleluia!

Când ești salvat, Dumnezeu îți dă credință să te ridici din mocirla păcatului și să biruiesti lumea și lucrurile din ea. Dar ce este credința? Credința este acel lucru pe care Dumnezeu l-a pus în tine ca să fii un fiu de Dumnezeu. Astfel, nu mai minți, nu mai furi, nu mai bei, nu mai faci nimic rău, pentru că credința te ridică deasupra tuturor acestor lucruri. Amin. Dar dacă nu poți face aceasta înseamnă că n-ai nici o credință *„căci prin har ați fost mântuiți, prin credință...”* (Efeseni 2.8).

Cu cât credința voastră este mai liberă, aveți mai multă putere pentru că în voi locuiește puterea de a face cerul și pământul; în voi locuiește Dumnezeu. De aceea sunteți fiii și fiicele Lui. Amin. Deci este vorba de credința voastră, căci Isus a spus adesea: *„Facă-se după credința ta!”* *„Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede.”* *„Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* (Marcu 11.23).

Atunci vă întreb: ce fel de oameni ar trebui să fim dacă avem credință în acest Isus înviat, care trăiește în noi, în această Stâncă lovită care nu-și părăsește niciodată Biserica? El a spus: *„Voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”*

De la Calvar s-a turnat peste Biserică marea revărsare a salvării și a puterii Dumnezeului celui viu, iar Stânca lovită merge cu noi peste tot în călătoria noastră.

Israelul și-a pierdut credința, a căzut de pe cale, de aceea poporul a început să tânjească după oalele cu carne din Egipt. Dacă ar fi stat pe credința că Dumnezeu îi va duce în țara făgăduită nu ar fi existat nimic care să le stea în cale.

Ei deschiseseră marea, îi loviseră pe dușmani cu plăgi și-i lăsaseră morți în urma lor, dar cu toate acestea n-au putut avea credință să meargă să ia făgăduința. Dar Iosua și Caleb au avut credință, de aceea au spus:

„Noi suntem mai mult decât în stare să biruim tot ce ne va sta în cale.”

Aici este necazul cu biserica. Noi putem birui orice boală pentru că avem puterea în noi; noi suntem fii și fiice de Dumnezeu și nu este nimic să ne poată sta în cale, dar ne lipsește ceva: credința. Prieteni, singurul lucru pe care Îl vrea Dumnezeu este să găsească pe cineva care să Îl creadă; pe cineva care să creadă ceea ce El a făcut deja printre noi. Nu ce vom fi, ci ce suntem acum, căci prezența Duhului este tot timpul cu noi. Amin.

Aceasta am vrut să vă spun când am anunțat subiectul din dimineața aceasta: „Apa, din Stâncă, veșnic prezentă”. Apa din Stâncă este chiar aici; acea Apă ce curge din Stâncă lovită la Calvar. Când Duhul Sfânt a ieșit din El, pe Calvar, S-a reîntors peste Biserică în ziua de Rusalii, iar în dimineața aceasta este aici. Cine? Același Duh. De altfel, chiar aceasta ne-a făgăduit El și acesta este motivul pentru care umblu printre bolnavi, căci El m-a însărcinat să fac aceasta, iar eu L-am crezut.

Așa se întâmplă și cu vedeniile: Dumnezeu a făgăduit acest lucru și nu poate minți. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi nu este rugăciunea pentru mai multă putere, căci voi aveți suficientă putere ca să faceți un pământ nou; ceea ce vă trebuie este credința ca să puteți folosi acea putere. Ceea ce vă trebuie este să puteți controla acea Viață și să trăiți o viață duhovnicească, astfel încât să primiți ceea ce cereți de la Dumnezeu. Noi ne încredem în Dumnezeu și știm că dacă păzim poruncile Lui nu ne va refuza nici un lucru bun pe care îl cerem. Trebuie doar să umblăm cu El,

pentru că El umblă cu noi. Oh, Doamne!

Israelul avea un singur lucru de făcut: să stea pe cale și să nu hoinărească într-o parte și-n alta, iar Biserica trebuie să facă același lucru: să stea pe cale.

Ei aveau Stâlpul de Foc, de aceea, tot ce trebuiau să facă era să țină drumul drept și să Îl urmeze pe El pentru că puteau să îl vadă. Ei L-au văzut lucrând prin Moise și știau că el este conducătorul lor.

Astăzi, noi avem Cuvântul și Îl urmăm pretutindeni pentru că îl vedem lucrând în credincioși. Da, Dumnezeu lucrează cu noi confirmând Cuvântul Său prin semnele și minunile care îl urmează. Noi stăm aici cu El, iar El, Cuvântul, aduce rezultate.

Israelul a stat cu Moise pentru că el urma acel Stâlp de Foc, iar când au început să se întoarcă împotriva lui, când au început să se certe cu Moise și cu Dumnezeu, au ajuns să hoinărească dintr-o parte în alta, apoi au venit necazurile. Noi stăm cu Cuvântul iar El produce semnele, căci Isus a spus: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred Cuvântul.”*

Dar ce a făcut Israelul? S-a abătut de la cale și a pierdut rezerva de apă. Cred că același lucru l-a făcut și Biserica de astăzi: s-a abătut de la calea Scripturii, s-a plecat spre ismuri, a început să-și ia îngăduințe pe care Cuvântul nu i le dă și a adoptat tot felul de lucruri nebiblice, cum ar fi: „crezul apostolic”. Unde găsiți așa ceva în Biblie? Ei au acceptat catehismul; au adoptat denotațiunea în locul experienței Duhului Domnului; au adoptat strângerea mâinii în locul experienței nașterii din nou; au adoptat stropirea în locul botezului în apă; au adoptat o formulă drăcească în locul botezului în Numele Domnului Isus Hristos.

Dacă vrei însă aceeași Apă, există o singură cale: să vă întoarceți la Adevărul Scripturii pentru că El nu a plecat încă, ci este aici. Voi ați acceptat crezuri în locul lui Hristos și hoinăriți pentru că v-ați ieșit din fire. Unul spune: „Eu sunt metodist!

Altul: „Eu sunt baptist!” dar aceasta dovedește un singur lucru: că nu sunteți creștini.

Prieteni, noi suntem ai lui Hristos; îi aparținem Lui. Dacă tot ceea ce știi este: „Păi, eu sunt baptist!” înseamnă că nu ești al lui Hristos, ci ești numai un baptist. Dacă zici: „Păi eu sunt pentecostal!” și ești pentecostal doar prin denumire, înseamnă că asta ești; dar dacă ai o experiență de Rusalii...căci Cuvântul cincizecimii aduce cu sine și o experiență de Rusalii.

Faceți exact ce au făcut și ucenicii: stați în camera de sus până sunteți umpluți cu Duhul Sfânt. Dar dacă ceea ce primiți este contrar Cuvântului și duhul din voi acționează contrar Cuvântului, înseamnă că nu este Duhul Sfânt ci este diavolul care Îl imită pe Duhul Sfânt. Vedeți unde putem ajunge? Oh, unii din noi au vorbit în limbi, au strigat și au făcut alte lucruri de felul acesta și totuși au negat Cuvântul. Unii au suferit prigoane pentru că au combătut tot ce nu era conform Scripturii; dar unde am ajuns astăzi? Suntem din nou în pustiu, într-o organizație uscată. Ne-am organizat și am pierdut Apa. Exact aceasta au făcut pentecostalii. Ei au început să se organizeze și au rupt părtășia spunând: „Nu ne vom asocia cu aceia pentru că cred așa...”

Prieteni, mergeți mai departe și fiți frați până când cel care a greșit ajunge la cunoștința Adevărului. Dar ce facem noi? Trebuie să ne organizăm și să spunem: „Dacă nu sunteți unitarieni; dacă nu sunteți trinitarieni sau altceva de felul acesta, nu vom avea nici un fel de părtășie cu voi!” Ce facem când procedăm așa? Ne îndreptăm din nou spre un pustiu. Așa este.

Amintiți-vă însă că atunci când Israelul s-a abătut de pe cale, Stânca nu i-a părăsit ci a stat lângă ei, și la fel apa.

Așa procedează și Duhul Sfânt: stă chiar acolo. De aceea n-ar trebui să ne abatem.

Prin textul citit în dimineața aceasta, Dumnezeu ne învață o lecție mare și anume, că Hristos a fost lovit o dată și ne-a dat experiența de Rusalii. Tot așa, Stânca trebuia lovită o singură dată. Înțelegeți? Ea fusese lovită o dată, dar Moise a greșit prin faptul că a lovit-o de două ori, aceasta fiind dovada slăbiciunii credinței lui în ceea ce privește legământul.

După ce Hristos a fost lovit o dată, nu era nevoie să mai fie lovit și a doua oară. Dar ce a făcut Moise? A încercat să facă ceva nou, o cale nouă, și necazul este că mulți dintre predicatorii noștri au încercat să urmeze această cale. Da, mulți au încercat să facă ceva nou: „Noi vom face Adunarea lui Dumnezeu! Noi vom face Biserica Penticostală a lui Dumnezeu! Noi vom face Consiliul General! Noi vom face asta sau cealaltă!” dar nu aceasta ne cere Dumnezeu; nu aceasta este voia Lui. Hristos a fost lovit o dată, aceea fiind calea originală și experiența originală.

Petru a spus în ziua de Rusalii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...”* dar voi ziceți: „Noi vă stropim în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt,” și le dați oamenilor tot felul de crezuri nebiblice. Nu-i de mirare că dacă părăsim Cuvântul nu mai ajungem nicăieri.

Prieteni, Dumnezeu ne-a învățat o lecție, de aceea, să luăm aminte la ea! Moise nu trebuia să spună: „Vom începe ceva nou...” Dar noi cum am făcut? „Noi vom face Biserica Catolică.” Da, acesta este primul lucru greșit pe care l-au făcut. Apoi, după un timp au zis: „Păi, vom începe ceva nou; vom face Biserica Luterană.” A urmat Biserica Anglicană, apoi cea baptistă, Biserica lui Hristos și toate celelalte. Vedeți? Ei s-au organizat unii după alții făcând denominațiuni. Și ce au făcut? De fiecare dată au lovit Stânca pentru că voiau ceva nou. Oh, dar nouă nu ne trebuie o doctrină nouă!

Fiecare credincios din Biblie a fost botezat în Numele lui Isus Hristos și a primit Duhul Sfânt venit pe calea lui Dumnezeu. Da, toți au procedat la fel și au trăit aceeași experiență fiind urmași de aceleași semne. De ce? Pentru că au trăit lângă Stâncă și au avut aceeași Apă.

Motivul pentru care avem atât de multe crezuri și denomițiuni, este că începem ceva nou. Dar noi nu avem nevoie de ceva nou. Moise nu trebuia să lovească Stânca din nou; nu trebuia să înceapă ceva nou, ci trebuia să vorbească poporului despre Stânca originală. Oh, nădăjduiesc că înțelegeți! Moise trebuia să vorbească despre Stânca originală care fusese lovită, nu să încerce s-o lovească din nou. Dumnezeu să mă ajute.

Prieteni, chiar dacă voi muri sărac, voi vorbi numai despre Stânca originală; voi vorbi numai despre experiența originală; voi vorbi despre Scripturile originale care au dat botezul Duhului Sfânt conform făgăduinței:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

Șuvoiul de apă din Stânca veșnică este încă cu noi, aducând la suprafață aceleași lucruri, rodind vedenii, vindecări, prorocii și toate celelalte lucruri pe care le-au avut ei.

Când Israelul s-a aliniat din nou cu Scriptura și s-a întors la calea originală, a intrat în țara făgăduită, dar le-au trebuit patruzeci de ani pentru aceasta.

Penticostalii hoinăresc de patruzeci, cincizeci de ani prin pustie. Întoarceți-vă la Stâncă! Este chiar la vedere! Duhul Sfânt este aici făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut întotdeauna. Apa veșnică prezentă este aici, de aceea, tot ce trebuie să faceți este să vă întoarceți la ea; să vă întoarceți la original. Dar cum a fost originalul?

„Păi, și-au strâns mâna cu predicatorul!” Nici vorbă!

„Au fost botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Nici vorbă! În

Biblie nu există nici o persoană care să fi fost botezată așa. De altfel, timp de trei sute de ani nu a fost botezat nimeni în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, căci aceasta este o dogmă catolică nu o învățătură a Bibliei. Vedeți?

La început ei au avut Duhul Sfânt, iar aceste semne îi însoțeau pe toți cei ce credeau. Da, iar astăzi va fi la fel. Această Stâncă veșnic vie este și astăzi la fel ca întotdeauna.

Astfel, haideți să nu mai spunem: „Vino și alătură-te la biserica noastră pentecostală; intră în rândurile noastre.” De ce? Pentru că aceasta arată că loviți Stâncă din nou; este încercarea de a face ceva.

Spuneți-le doar atât oamenilor: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...și aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede.”*

Dacă faceți aceasta, sunteți din nou pe cale; sunteți la aceeași apă care vă va îmborsăta la fel ca pe ei, vă va da aceeași putere de curăție. Va da aceeași putere de vindecare și va face aceleași lucrări ca atunci. Condiția este să ne întoarcem la același Duh.

Viața dintr-o vie va rodi struguri. Dacă anul trecut a rodit struguri și anul acesta va rodi tot struguri pentru că aceasta este o lege a lui Dumnezeu. Deci, dacă viața este de viță de vie, lăsați-o în pace și nu încercați s-o încrucișați cu altceva, căci dacă n-o veți încrucișa va rodi din nou struguri.

Aici am greșit noi, prin faptul că am încrucișat biserica cu pentecostalismul și cu tot felul de ismuri. De ce nu o lăsați în pace? Întoarceți-vă la Viță și ea se va întoarce la aceeași putere. Amin! Amin! Îmi place aceasta.

Voi ziceți: „Să începem ceva nou!”, dar nu încercați să vă arătați autoritatea zicând: „Fondatorul bisericii noastre este doctorul Cutare”, căci aceasta este exact ceea ce a făcut Moise: „Am să le arăt ce pot, căci voi scoate apă oricum!” El a lovit Stânca, dar pentru că nu a ieșit nimic, a strigat din nou: „Să vă arăt ce pot face!” Însă Dumnezeu l-a „sanționat” pentru greșeala aceasta.

Nu vă gândiți că este destul dacă aparțineți de o denominațiune căci, dacă credeți așa, veți avea de-a face cu Dumnezeu. Așa este. Este nevoie să vă întoarceți la original. Întoarceți-vă și vorbiți-le oamenilor! Botezați-vă în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, iar dacă inima voastră este corectă, veți primi darul Sfântului Duh, căci aceste seme îi vor urma pe cei ce cred. De ce aceasta? Pentru că Stânca lovită vine cu Apele sale după ea, producând aceleași lucruri ca înainte.

Oh, dar noi vrem să arătăm cine suntem: „Noi suntem metodiști; noi suntem baptiști; noi suntem... „Lăsați aceasta și vorbiți Stâncii, căci El este veșnic prezent. Voi puteți să vă alăturați metodiștilor, baptiștilor sau pentecostalilor, dar Lui nu vă puteți alătura. Cu siguranță, nu! Este nevoie să fiți umpluți cu El. Asta-i tot. Umpluți cu ce? Cu putere, cu Viață, cu pace, bucurie, răbdare, blândețe; cu puterea Duhului Sfânt, pentru că prezența Lui veșnică este acolo.

Nu uitați că Stânca aceea nu i-a părăsit niciodată. Tot așa, nici Hristos nu ne va părăsi niciodată pentru că a făgăduit aceasta: „*Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.*” (Matei 28.20). Este corect? Acea Stâncă a stat tot timpul cu ei, tot drumul de la Horeb la Nebo, iar când au ajuns la Iordan era încă acolo. Oh, Dumnezeule, și eu doresc s-o văd la Iordan. Stânca a fost tot timpul cu Moise, iar când au ajuns la Iordan era tot acolo. El stătea și privea spre acea mulțime de oameni care alunecaseră și se depărtaseră de Dumnezeu, iar inima îi era atât de întristată din cauza aceasta! El stătea lângă Iordan (vorbesc duhovnicește), și moartea îl înfășura încet, dar când a privit într-o parte a văzut că Stânca era acolo. Astfel, tot ce a trebuit să facă a fost să pășească pe ea și îngerii au venit și l-au luat, pentru că El îi făgăduise: „*Nu te voi părăsi ci voi fi cu tine!*”

Prieteni, indiferent cât de grele sunt timpurile care vin sau cât de mult îmbătrânim, să nu uitați că Stâncă va fi la Iordan. Ea nu ne va părăsi niciodată. Apa din Stâncă va fi tot timpul cu noi, chiar și la Iordan.

Haideți să ne plecăm capetele (Este spusă o prorocie).

În timp ce Duhul lui Dumnezeu se mișcă printre noi, vreau să știu dacă în dimineața aceasta este printre noi cineva care nu îl cunoaște pe Hristos; cineva care nu este aproape de acea Stâncă? Să știți că ea este prezentă, este la lucru, de aceea poate fi văzută pretutindeni, mișcându-se printre oameni. Aceasta este Apa veșnic prezentă; este salvarea; este Duhul care varsă paharul și ia liniștea sufletului până când se întâmplă ceva.

Dacă nu îl cunoașteți, n-ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Roagă-te și pentru mine, frate Branham pentru că doresc să îl cunosc în plinătatea Duhului Său. Doresc să-l vorbesc și să am siguranța că El este tot timpul lângă mine. Sunt însetat și flămând după Dumnezeu și doresc să-l cunosc mai bine.”?

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți cei care ați ridicat mâna. Gândiți-vă la prezența veșnică a Apei din Stâncă, a aceluiași Duh care a fost în El în ziua când a luat păcatele noastre asupra Lui, suferind judecata în locul nostru. Atunci păcatele voastre au fost înfășurate în jurul toiagului care l-a lovit, iar Sângele și apa au țâșnit afară din trupul Său.

Când era pe punctul să moară, El a spus: „*Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.*” Oh, iar în ziua de Rusalii S-a întors ca să meargă cu noi în călătoria pe care o facem spre Țara făgăduită.

Haideți să cântăm cântarea: „Doamne, vin Acasă”. Poate că în timp ce vom cânta este cineva care dorește să vină la altar ca să-și închine sufletul lui Hristos. Amin.

„Am rătăcit departe de Dumnezeu

dar acum mă întorc Acasă.

Cărarea pe care mult am rătăcit.

Doamne, eu vin Acasă.

Nu mai vreau să hoinăresc,

Deschide-ți larg brațele, plin de iubire

Căci, Doamne, eu vin acum Acasă.”

Iată, trei băieți au pășit la altar cu lacrimile șiroind pe obraji. Desigur, ei sunt iertați; au fost iertați încă înainte de a se ridica de pe scaune, când s-au hotărât în inima lor să vină. Poate sunt și printre bătrâni câțiva care doresc să îngenuncheze și să spună: „Doamne, am hoinărit departe de cărarea Ta; m-am îndoit și m-am abătut de pe cale intrând în păcat, dar acum vreau să mă întorc până nu-i prea târziu. Dumnezeule, chiar vreau să vin să îngenunchez la picioarele Tale.” Amin.

Iată, au venit și cele trei fete ale lui Arthur Seam, care sunt cam de aceeași vârstă, și au îngenuncheat la altar. Vine încă o fată care are cu ea un frățior mai mic. Când mama ei s-a dus la spital să nască, i-am spus fratelui Wood că va avea un băiat, și așa a fost.

Se pare că în dimineața aceasta copiii din clasa sorei Arnold își închină viețile Lui. Partea din dreapta altarului este plină de copii. Ar fi fost frumos dacă aveam și

câțiva adulți alături de ei.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune; să ne rugăm pentru acești micuți.

Tată ceresc, dacă va mai fi un mâine, dacă Isus va mai zăbovi zece sau cincizeci de ani, băieții și fetele acestea sunt cei care vor duce Mesajul mai departe, la generația care va veni. Fără îndoială, ei își vor aminti toată viața de această zi în care au îngenuncheat la altar.

Doamne, ei sunt niște nestemate micuțe; sunt tineri și necopți, dar iată că inimile lor îi osândesc în dimineața aceasta. Ei nici măcar nu au auzit tot Mesajul pentru că abia au venit din camera unde sora noastră Arnold îi învață, și s-au adunat în jurul altarului ca să-Ți dăruiască viețile lor.

Tată, eu tocmai am spus că Duhul Sfânt locuiește în noi și că credința în acest Duh face toate lucrurile, de aceea, cred că chiar în ceasul acesta ai iertat orice păcat săvârșit de cei ce Ți s-au predat. Te rog, cu toată credința care este în inima mea, să-i păstrezi pe cale și să-i ajuți să nu se mai abată niciodată.

Oh, Dumnezeule, este ciudat că i-ai lăsat pe ceilalți deoparte și i-ai luat pe copilași, căci întregul grup care a venit la altar în dimineața aceasta este format numai din copilași. Nu este nici măcar un adult. Deși a fost un Mesaj mare, greu de înțeles chiar și pentru adulți, iată că acești copilași au prins Duhul din el și au pășit în față. Îți mulțumim pentru aceasta, Doamne.

Ca slujitor al Tău, Ți-i închin ca trofee ale acestei întâlniri, în amintirea Apei veșnic prezente care va curge peste ei de-a lungul întregii lor vieți. Ajută-i să creadă, căci Tu i-ai ridicat de pe scaune și i-ai trimis aici și călăuzește-i în toate zilele vieții lor. Fie ca micuțele lor daruri să fie aduse la Tine, în ziua morții lor, iar trupurile să le fie aduse la viață în ziua învierii, căci sunt ai Tăi, Tată. Noi Ți-i închinăm în Numele

lui Isus. Amin.

În timp ce avem capetele plecate, le voi cere acestor copii, care au îngenuncheat la altar, să creadă că Isus este Mântuitorul lor și că El este Cel care le-a cerut să vină aici.

Credeți că Isus va iubește și vă iartă păcatele? Aș vrea să vă ridicăți cu toții și să priviți către audiență. Acesta este modul în care le puteți arăta oamenilor că credeți că Isus v-a salvat. Ridicați-vă în picioare astfel ca oamenii să vadă că îl iubiți pe Isus. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Haideți să cântăm cu toții: „Isus mă iubește, asta o știu, căci așa a spus Biblia.”

Să ridicăm mâinile în timp ce vom cânta. În ordine.

Copiii să repete după mine:

„Cred (cred) că Isus Hristos (că Isus Hristos) este Fiul lui Dumnezeu (este Fiul lui Dumnezeu). Astăzi (astăzi) Îl accept ca Mântuitorul meu (Îl accept ca Mântuitorul meu). De azi înainte (de azi înainte) Îl voi iubi (Îl voi iubi) și Îl voi sluji (și Îl voi sluji). Amin (Amin).

Cineva spune: „Frate Branham, am și eu pe inimă patru copii pentru care aș vrea să te rogi.” Sigur că da, frate Ben.

Tată ceresc, acest bărbat vede că și alți micuți vin la Hristos și strigă ca un părinte pentru micuții lui, căci știe că Duhul care i-a adus pe copilașii aceștia, poate să îi salveze și pe copiii lui. Îndură-Te, căci Ți-i închin în Numele lui Isus. Amin.

Acum, în timp ce micuții vor merge la locurile lor, aș vrea să dați mâna cu ei. Noi vă iubim pe toți pentru că sunteți mădulare ale Trupului lui Hristos, exact ca și ceilalți.

Haideți să ne plecăm capetele pentru rugăciune, căci am câteva cereri și batiste. Billy mi-a spus că sunt și o pereche de botoșei de la un bebeluș din Anglia, care este șchiop.

Fratele Ben spune: „Frate Branham, te rog să mă ierți pentru că te întrerup. Roagă-te și pentru cei care mi-au lovit mașina astă-noapte, ca să fie descoperiți.” Sigur că da, frate. Ne vom ruga.

Doamne, noi știm că acea Stâncă lovită este cu noi în timp ce mășăluim; știm că Apa veșnic prezentă urmează Biserica. Oh, veșnicule Dumnezeu, dă-ne credință și încredințea-ne dacă am primit trecere înaintea Ta.

Tată, fratele nostru a spus că cineva i-a lovit mașina, iar noi știm că nu are bani să plătească reparațiile. Te rog să faci ca acel om să se simtă osândit în cugetul lui, să se căiască de răul pe care l-a făcut și să vină să spună: „Domnule, eu ți-am stricat mașina și am să ți-o repar.” Ajută-l pe fratele nostru Ben și pe cei dragi ai săi.

În mâinile mele sunt batiste și cereri care dovedesc că cei ce le-au trimis au credință în Dumnezeu.

Daniel a avut credință în acel Dumnezeu și a fost scăpat din gura leilor. Șadrac, Meșec și Abed-Nego au crezut în El și au biruit focul; Pavel a crezut în El iar într-o zi, când serviciul a fost destul de greu și nu a putut ajunge la toată lumea, a luat o batistă și a spus: „Cred că Dumnezeu este cu mine.” Astfel, oamenii au pus peste cei bolnavi batiste și șorțuri, și duhurile rele au ieșit, iar bolile i-au părăsit.

Tată, eu cred în același Dumnezeu, de aceea, fie ca cel rău să plece. Doamne, fă ca boala, suferințele și neputințele să plece. Tu ești același Dumnezeu care mi-a vorbit în Stâlpul de Foc, acolo jos la râu. Ești Cel din fotografia de pe perete; ești cu noi, Doamne, ești veșnic prezent; ești același Stâlp de Foc, iar noi ne-am putut bucura în fiecare zi de Apa din stâncă, așa cum ne bucurăm în Duhul. Tu ești aici, iar noi ne încredem în Tine, Doamne; credem că vei trimite ungera Ta și ne vei ajuta. Nu pentru slava noastră, Doamne, căci atunci am fi ca și Moise când a procedat greșit, ci dorim să facem ceva prin care să-Ți fim de ajutor.

Tată, arată-ne ce vrei să facem. Prin credință, eu condamn boala care-i apasă pe cei reprezentați de aceste cereri și batiste. Tată, eu știu și cred din toată inima că o vei face. Vindecă toate bolile din mijlocul nostru și salvează-i pe cei care au ridicat mâna și au spus că vor să vină după Apă la Stâncă.

Dumnezeule, fă ca viața lor să fie atât de sărată încât să înseteze după Hristos. Îndură-Te și fii cu noi, în seara aceasta, Tată. Binecuvântează-l pe fratele Neville și pe soția lui; binecuvântează micuța noastră biserică, administratorii, diaconii, membrii și Trupul tău de pretutindeni și fii cu noi toți, căci încredințăm totul în mâinile Tale, în Numele lui Isus Hristos.

Haideți să cântăm cu toții:

„Noi mărșăluim spre cer

Minunata cetate a lui Dumnezeu...”

- Amin -